

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Cdo/77/2023
Identifikačné číslo spisu:	1107206782
Dátum vydania rozhodnutia:	25.06.2024
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Zemková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:1107206782.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Zemkovej PhD. a zo sudcov Mgr. Dušana Čima a JUDr. Terézie Mecelovej v spore žalobcu WALTZ PROPERTIES LIMITED, so sídlom 29 Throgmorton Street, Londýn, Anglicko, B Spojené kráľovstvo Veľkej Británie a Severného Írska, registračné číslo: XXXXXXXX, zastúpený Advokátskou kanceláriou RELEVANS s. r. o., Bratislava, Dvořákovo nábrežie 8A, IČO: 47232471, za účasti intervenienta na strane žalobcu S. C., W., N. XX, proti žalovanej Slovenskej republike, v mene ktorej koná Ministerstvo životného prostredia Slovenskej republiky, Bratislava, Námestie Ľudovíta Štúra 1, IČO: 42181810, o zaplatenie 2.040.460 eur s príslušenstvom, vedenom pôvodne na Okresnom súde Bratislava I (teraz Mestský súd Bratislava IV) pod sp. zn.19C/53/2007, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 14Co/258/2015 z 21. júla 2020 v spojení s opravným uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 14Co/258/2015 z 21. marca 2023, takto

rozhodol:

Dovolanie zamieta.

Žalobca je povinný zaplatiť žalovanej náhradu trov dovolacieho konania vo výške určenej súdom prvej inštancie.

Odôvodnenie

Rozhodnutie odvolacieho súdu

1. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „krajský súd“ alebo „odvolací súd“) rozhodol o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I č. k. 19C/53/2007-688 z 8. novembra 2010 (ďalej aj „rozsudok okresného súdu“ alebo „rozsudok súdu prvej inštancie“) v poradí druhým rozsudkom sp. zn. 14Co/258/2015 z 21. júla 2020 (ďalej len „rozsudok odvolacieho súdu“ alebo „rozsudok krajského súdu“) tak, že potvrdil rozsudok okresného súdu vo výroku, ktorým zamietol žalobu v časti o zaplatenie 2.040.460 eur s príslušenstvom a v súvisiacom výroku o trovách (I. výrok) a žalovanej priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100% (II. výrok).

2. V odôvodnení krajský súd konštatoval, že po opätovnom preskúmaní rozsudku okresného súdu s

prihliadnutím na skutočnosť, že je viazaný právnym názorom Najvyššieho súdu SR (ďalej aj „NS SR“, „najvyšší súd“) vyjadreným v uznesení dovolacieho súdu sp. zn. 6Cdo/309/2012 z 29. apríla 2012 (ďalej aj „zrušujúce uznesenie“ alebo „uznesenie NS SR“), dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny. Súd prvej inštancie zrozumiteľne vysvetlil prijatý záver o nedôvodnosti žalobného nároku, odôvodnenie rozsudku okresného súdu dalo odpoveď na skutkovo a právne relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany a v dostatočnom rozsahu zodpovedalo, prečo nebolo žalobe vyhovieť. V odôvodnení sa v plnej miere stotožnil so závermi rozsudku súdu prvej inštancie ako aj s právnym názorom vyjadreným v zrušujúcom uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „NS SR“ alebo „najvyšší súd SR“ alebo „dovolací súd“).

3. Vydaníu rozsudku krajského súdu z 21. júla 2020 predchádzalo dovolacie konanie a rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, v ktorom NS SR vyjadril názor, že postup Ministerstva životného prostredia Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo“), ktoré v lehote 30 dní od podania žiadosti žalobcu o súhlas na vývoz nebezpečného odpadu, nevydalo písomný súhlas na prepravu, ani nevznieslo námietky proti preprave, nemožno považovať na nesprávny úradný postup. Svojím konaním ministerstvo privodilo účinky fiktívneho rozhodnutia o udelení súhlasu s prepravou, tzv. tichý súhlas, ktorý bol Nariadením Rady (EHS) č. 259/93 z 1. februára 1993 o kontrole a riadení pohybu zásielok odpadov v rámci, do a z Európskeho spoločenstva (ďalej len „Nariadenie“) priamo predvídateľný a akceptovaný v článku 7 a 8.

4. Za nesprávny v dovolacom konaní označil Najvyšší súd SR názor odvolacieho súdu vyjadrený v poradí v prvom rozsudku sp. zn. 3Co/70/2011, 3Co/71/2011, 3Co/72/2011 z 1. marca 2012, ktorý rozhodnutie ministerstva o vznesení námietok označil ako nulitný akt poukazujúc na judikatúru a teóriu správneho práva v otázke nulity právneho aktu. Podľa názoru Najvyššieho súdu SR rozhodnutie o vznesení námietok neobsahovalo tak zásadné vady, pre ktoré by na neho nebolo možné hľadiť ako na správny akt. Ministerstvo bolo príslušným a zároveň jediným orgánom majúcim právomoc rozhodnúť o vznesení námietok podľa Nariadenia. Zároveň dovolací súd poukázal na to, že hoci rozhodnutie o vznesení námietok nebolo rozhodnutím podľa zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní, týkalo sa individuálnych práv žalobcu, a preto bolo napadnuteľné správnu žalobou. Uvedenými závermi sa riadil aj súd odvolací, vo svojom v poradí druhom rozsudku z 21. júla 2020.

Dovolanie

5. Proti predmetnému rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalobca (ďalej aj „dovolateľ“), ktorého prípustnosť aj dôvodnosť vyvodzoval z § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. b) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) navrhujúc napadnuté rozhodnutie zrušiť a vec vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

6. Dovolateľ porušenie svojich procesných práv vzhliadol v procesnom postupe krajského súdu, ktorý sa v napadnutom rozsudku nevysporiadal s argumentmi žalobcu v odvolaní, konkrétne s nesprávnym úradným postupom žalovaného voči žalobcovi, nevyjadril sa k nulite rozhodnutia o námietkach a k rozporu § 23 ods. 4 zákona o odpadoch, ktorý je podľa žalobcu v rozpore s komunitárnym právom. Odvolací súd bol podľa žalobcu povinný vysporiadať sa s týmito podstatnými tvrdeniami žalobcu obsiahnutými v odvolaní a vyjadriť sa, z akých dôvodov im nemôže vyhovieť.

7. Dovolateľ ďalej poukázal, že odvolací súd opomenul vykonať test *conditio sine qua non*, a takéto rozhodnutie potom treba považovať za nepreskúmateľné. Nevykonaním tohto testu odvolací súd dospel k absurdnému záveru, že následok (vznik škody) mal nastať skôr ako príčina, ktorá ho spôsobila. Ak súd spravil záver o (ne)existencii príčinnej súvislosti bez toho, aby sa pritom opieral o riadny test *conditio sine qua non*, jeho rozhodnutie je nepreskúmateľné. Túto vadu vytkol odvolaciemu súdu aj Najvyšší súd Slovenskej republiky v bode 19. uznesenia.

8. Za právnu otázku, ktorá v rozhodovacej praxi Najvyššieho súdu SR nebola riešená, považuje dovolateľ otázku 1. Či má ten, komu bola nesprávnym úradným postupom orgánu verejnej moci

spôsobená škoda, nárok na náhradu jemu spôsobenej škody iba v prípade, ak sa predtým domáha zrušenia vydaného rozhodnutia (opravným prostriedkom alebo žalobou) pokiaľ nesprávny úradný postup vyústil do vydania rozhodnutia orgánu verejnej moci? Odvolací súd vyhodnotil konanie žalovaného tak, že nemôže ísť o nesprávny úradný postup. K tomuto bodu žalobca doplnil, že zákon o zodpovednosti za škodu nepodmieňuje právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom orgánu verejnej moci predchádzajúcim uplatnením opravného prostriedku alebo podaním správnej žaloby. Takúto podmienku zákon spája iba s uplatnením nároku na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným rozhodnutím. V prípade ak sa ako podmienka poskytnutia odškodného za nesprávny úradný postup požaduje predchádzajúce podanie správnej žaloby, ide o vytváranie nepredvídateľnej prekážky uplatnenia práva. Najvyšší súd Slovenskej republiky v zrušujúcom uznesení jasne uviedol, že je potrebné rozlišovať, či bola škoda spôsobená nesprávnym úradným postupom alebo nezákonným rozhodnutím. Odvolací súd sa v rozhodnutí nezaoberal otázkou, či škoda bola spôsobená iba rozhodnutím o námietkach, alebo či časť spôsobenej škody nebola spôsobená nesprávnym úradným postupom ministerstva, ktorý rozhodnutiu predchádzal. Dovolateľovi nemôže byť na ujmu, že sa nedomáhal zrušenia rozhodnutia o námietkach pre nezákonnosť za situácie, keď mu škoda vznikla nesprávnym úradným postupom ministerstva, nie rozhodnutím o námietkach.

9. K dovolaniu sa vyjadril žalovaný, ktorý navrhol dovolaciemu súdu dovolanie žalobcu odmietnuť z dôvodu, že námietky žalobcu sú bez právneho významu a nezakladajú prípustnosť dovolania. K námietke neodôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu žalovaná uviedla, že na rozsudok je potrebné nahliadať v kontexte rozsudku súdu prvej inštancie ako aj zrušujúceho uznesenia Najvyššieho súdu SR. Uvedené rozhodnutia spolu s rozsudkom odvolacieho súdu obsahujú odpovede na všetky tvrdenia žalobcu v dovolaní. K dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP žalovaná uviedla, že na tieto otázky odpovedal Najvyšší súd SR už v predchádzajúcom zrušujúcom uznesení.

Posúdenie veci dovolacím súdom

10. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana, v ktorej neprospech bolo vydané napadnuté rozhodnutie (§ 424 CSP), za splnenia tiež podmienok zastúpenia takejto strany a spísania jej dovolania v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), dospel k záveru, že sú splnené procesné podmienky dovolacieho konania.

11. Dovolanie treba považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu z akýchkoľvek dôvodov a hľadísk.

12. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania. Na týchto záveroch zotrváva aj súčasná rozhodovacia prax najvyššieho súdu.

13. Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je poskytnúť uplatňovanému právu súdnu ochranu, avšak len za predpokladu, že sú splnené procesné podmienky súdneho konania (viď napr. rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 80/09, II. ÚS 79/08, IV. ÚS 476/2012). Dovolací súd preto pristupuje k podanému dovolaniu tak, že najskôr skúma, či je procesne prípustné; k posúdeniu opodstatnenosti dovolania (t. j. posúdeniu, či je v ňom opodstatnene uplatnený dovolací dôvod) sa dovolací súd dostáva len v prípade prijatia záveru, že dovolanie je prípustné. Dovolanie je prípustné, ak jeho prípustnosť vyplýva z ustanovenia § 420 CSP alebo § 421 CSP. Dôvody zakladajúce prípustnosť dovolania treba dôsledne odlišovať od dôvodov, ktoré zakladajú opodstatnenosť dovolania. Opodstatnené (dôvodné) je také prípustné dovolanie, v ktorom je oprávnené uplatnený dovolací dôvod. Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní

(porovnaj § 428 CSP). V prípade dovolania prípustného podľa § 420 CSP je dovolacím dôvodom procesná vada zmätočnosti uvedená v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP), v prípade dovolania, ktoré je prípustné podľa § 421 ods. 1 CSP, je dovolacím dôvodom nesprávne právne posúdenie veci (§ 432 ods. 1 CSP).

14. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

15. V danom prípade z dovolania žalobcu vyplýva, že napáda rozsudok odvolacieho súdu v celom jeho rozsahu na základe § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. b) CSP.

Dovolanie podľa § 420 písm. f) CSP

16. V zmysle § 420 písm. f) CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

17. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

18. Ustanovenie 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavne zaručených procesných práv spojených s uplatnením súdnej ochrany. Ide napríklad o právo na verejné prejednanie veci za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom odvolacom návrhu spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

19. Z ustálenej rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu SR vyplýva, že prípadný nedostatok riadneho odôvodnenia dovolaním napádaného rozhodnutia, nedostatočne zistený skutkový stav alebo nesprávne právne posúdenie veci v zásade nezakladá vadu konania v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP. Do úvahy preto neprichádza ani relevantnosť námietky, že odvolací súd nedostatočným odôvodnením rozhodnutia dovolateľovi znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. V tejto súvislosti považuje dovolací súd za potrebné poznamenať, že odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nemusí dať odpoveď na všetky odvolacie námietky uvedené v odvolaní, ale len na tie, ktoré majú pre rozhodnutie o odvolaní podstatný význam, ktoré zostali sporné, alebo na ktoré považuje odvolací súd za nevyhnutné dať odpoveď z hľadiska doplnenia dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie (II. ÚS 78/05).

20. Aj v zmysle judikatúry Ústavného súdu SR platí, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníka konania, je však povinný na zákonom predpokladané a umožnené procesné úkony účastníka primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným právom (II. ÚS 675/2014, IV. ÚS 252/04, IV. ÚS 329/04, III. ÚS 32/07). Vecná spojitosť odôvodnenia rozhodnutia s princípom práva na spravodlivý proces garantuje každému účastníkovi konania, že vydaný rozsudok musí spĺňať limity zrozumiteľného, určitého a logicky odôvodneného rozsudku. Iba skutočnosť, že dovolatelia sa s právnym názorom odvolacieho súdu nestotožňujú, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti jeho rozhodnutia (I. ÚS 188/06).

21. Judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva síce nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia; ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (rozhodnutia vo veci Ruiz Torija proti Španielsku z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - A, s. 12, § 29, Hiro Balani proti Španielsku z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - B, Georgiadis proti Grécku z 29. mája 1997, Higgins proti Francúzsku z 19. februára 1998).

22. Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany konania, aby sa súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov. Neznamená ani právo na to, aby bola strana konania úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi. Nie je porušením práva na spravodlivý proces iné hodnotenie vykonaných dôkazov, skutkových tvrdení strán, ako aj iný právny názor súdu na dôvodnosť uplatneného nároku, resp. námietok. Právo na súdnu ochranu nemožno stotožňovať s procesným úspechom strany, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strán konania, vrátane ich dôvodov a námietok (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010).

23. Dovolateľ vo vzťahu k uplatnenému dovolaciemu dôvodu v zmysle § 420 písm. f) CSP namietať absenciu odôvodnenia v otázke nesprávneho úradného postupu a nulity rozhodnutia o námietkach, rozpor § 23 ods. 4 zákona o odpadoch s Nariadením a k nevykonaniu testu *conditio sine qua non*.

24. K dovolacím námietkam týkajúcim sa neodôvodnenia nesprávneho úradného postupu a nulity rozhodnutia správneho orgánu o námietkach, dovolací súd uvádza, že tieto sú nedôvodné. Obidve otázky právne vyriešil a vyjadril sa k nim už dovolací súd v tomto spore v zrušujúcom uznesení sp. zn. 6Cdo/309/2012 z 29. apríla 2015 (body 21. a 23.) a aktuálny senát dovolacieho súdu sa k tam uvedeným záverom pripája. Odvolací súd bol v ďalšom konaní následne viazaný právnym názorom dovolacieho súdu (bod 20. rozsudku odvolacieho súdu). Krajský súd zopakoval a osvojil si názory vyslovené dovolacím súdom (bod 15. odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu). Rozsudok odvolacieho súdu preto nemožno v týchto otázkach považovať za neodôvodnený.

25. Podľa § 23 ods. 4 zákona č. 223/2001 Z. z. o odpadoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. januára 2006 (ďalej aj „zákon č. 223/2001 Z. z.“) nebezpečný odpad vzniknutý v Slovenskej republike sa prednostne zhodnotí v Slovenskej republike. Ak zhodnotenie takého odpadu v Slovenskej republike nie je možné, zhodnotí sa prednostne v niektorom z členských štátov Európskej únie.

26. Podľa čl. 6 bod 1 Nariadenia, ak má oznamovateľ v úmysle prepraviť odpad uvedený v prílohe III. na zhodnotenie z jedného členského štátu do iného členského štátu alebo ho tranzitne prepraviť cez jeden alebo viacero iných členských štátov a bez toho, aby bol dotknutý článok 25 ods. 2 a článok 26 ods. 2, oznámi to príslušnému orgánu štátu určenia a pošle kópie oznámenia príslušným orgánom štátu odoslania a tranzitu a príjemcov.

27. Podľa článku 7 bod 1 Nariadenia, príslušný orgán štátu určenia pošle, v lehote troch pracovných dní od doručenia oznámenia, oznamovateľovi potvrdenie o prijatí oznámenia a jeho kópie pošle ostatným dotknutým príslušným orgánom a príjemcovi odpadu.

28. Podľa článku 7 bod 2 Nariadenia príslušné orgány štátu určenia, odoslania a tranzitu majú lehotu do 30 dní od vydania potvrdenia na vyjadrenie námietok proti preprave. Takéto námietky musia vychádzať z odseku 4. Každá námietka sa musí oznámiť oznamovateľovi a dotknutým príslušným orgánom písomne v lehote do 30 dní.

29. Podľa článku 7 bod 4 Nariadenia, príslušné orgány štátov určenia a odoslania môžu vzniesť oprávnené námietky proti plánovanej preprave:

- v súlade so smernicou 75/442/EHS, najmä s jej článkom 7, alebo

- ak preprava nie je v súlade s vnútroštátnymi právnymi predpismi a inými prepismi, ktoré sa týkajú ochrany životného prostredia, verejného poriadku, verejnej bezpečnosti alebo ochrany zdravia, alebo
- ak sa oznamovateľ alebo príjemca odpadu už v minulosti dopustil nedovolenej prepravy. V tomto prípade príslušný orgán štátu odoslania môže v súlade s vnútroštátnymi právnymi predpismi zamietnuť všetku prepravu, na ktorej sa dotknutá osoba zúčastňuje;
- ak je preprava v rozpore so záväzkami vyplývajúcimi z medzinárodných dohovorov uzatvorených členským štátom alebo dotknutými členskými štátmi, alebo
- ak pomer zhodnotiteľného a nezhodnotiteľného odpadu, odhadovaná hodnota materiálov, ktoré sa napokon z odpadu získajú alebo náklady na zhodnotenie a náklady na zneškodnenie nezhodnotiteľnej frakcie nie sú dôvodom na zhodnotenie z hľadiska ekonomických a ekologických úvah.

30. Podľa článku 8 bod 1 Nariadenia prepravu možno uskutočniť po uplynutí 30 dňovej lehoty, ak nebola podaná žiadna námietka. Tichý súhlas však uplynie do jedného roka od uvedeného dňa. Keď sa príslušné orgány rozhodnú udeliť súhlas písomne, preprava sa môže uskutočniť ihneď po obdržaní všetkých potrebných súhlasov.

31. K rozporu § 23 ods. 4 zákona o odpadoch s Nariadením sa obsiahlym spôsobom vyjadril súd prvej inštancie na strane 8 rozsudku a na stranách 7-9 rozsudku súd odvolací, pričom odvolací súd zároveň konštatoval, že sa stotožňuje zo závermi súdu prvej inštancie a riadi sa názorom dovolacieho súdu vysloveným v citovanom uznesení vydanom v tomto spore. Konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca spätosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú jednotu. Ak odvolací súd v plnom rozsahu odkáže na dôvody rozhodnutia súdu prvej inštancie, stačí ak v odôvodnení rozsudku iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie veci; rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie, s ktorým tvorí - ako už bolo spomenuté, jeden celok. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa (uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 5Cdo/40/2018 zo dňa 18. 07. 2018). Zároveň dovolací súd poukazuje na skutočnosť, že v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP nie je oprávnený preskúmať správnosť právnych záverov súdov oboch inštancií.

32. Dovolateľ namietal, že odvolací súd nevykonával test príčinnej súvislosti (*conditio sine qua non*), na ktorý ho zaviazal dovolací súd v zrušujúcom uznesení, a vykonaním ktorého by odvolací súd dospel k správne právnemu záveru.

33. V bode 19. zrušujúceho uznesenia Najvyššieho súdu SR z 29. apríla 2015, dovolací súd konštatuje, že odvolací súd opomenul objasniť príčinnú súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody v rozsudku Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 3Co/70/2011, 3Co/71/2011, 3Co/72/2011 z 1. marca 2012, ktorým krajský súd zaviazal žalovanú uhradiť škodu žalobcovi.

34. Dovolací súd zároveň v rámci *Obiter dictum* v predmetnom uznesení vyslovil, že nesprávny úradný postup videl odvolací súd vo svojom prvom rozsudku v nerešpektovaní článkov 7 ods. 2 a 8 ods. 1 Nariadenia, a to jednak v tom, že žalovaný v lehote 30 dní od vydania potvrdenia o prijatí oznámenia o preprave nevydalo písomný súhlas so zamýšľanou prepravou (vývozom) odpadu a ani nevznieslo v tejto lehote námietky proti preprave, a jednak v tom, že po uplynutí tejto lehoty a nastúpení účinkov fiktívneho rozhodnutia o udelení súhlasu (tzv. tichého súhlasu na uskutočnenie prepravy podľa čl. 8 ods. 1 Nariadenia) pokračovalo v administratívnom konaní.

35. Podľa článku 7 ods. 2 Nariadenia príslušné orgány štátu určenia, odoslania a tranzitu majú lehotu do 30 dní od vydania potvrdenia na vyjadrenie námietok proti preprave. Takéto námietky musia vychádzať z odseku 4. Každá námietka sa musí oznámiť oznamovateľovi a dotknutým príslušným orgánom písomne v lehote do 30 dní. Dotknuté príslušné vnútroštátne orgány sa môžu rozhodnúť aj pre iný postup a udeliť písomný súhlas s vývozom, a to v lehote kratšej ako 30 dní. Podľa článku 8 ods. 1 Nariadenia prepravu možno uskutočniť po uplynutí 30 dňovej lehoty, ak nebola podaná žiadna námietka.

Tichý súhlas však uplynie do jedného roka od uvedeného dňa.

36. Dovolací súd zotrváva na názore, že znenie uvedených článkov v ich vzájomnej spojitosti vylučovalo nesprávny úradný postup žalovaného spočívajúci v tom, že v lehote 30 dní nevydalo písomný súhlas na prepravu a ani nevznieslo námietky proti preprave. Označený vnútroštátny správny orgán mal pri priamej aplikácii Nariadenia totiž tri možnosti: a to v lehote kratšej ako 30 dní udeliť písomný súhlas s vývozom odpadu alebo v tejto lehote vzniesť námietky, alebo privodiť účinky tzv. tichého súhlasu s uskutočnením prepravy.

37. Pokiaľ v predmetnej veci žalovaný tým, že v určenej lehote nevydal písomný súhlas s prepravou a ani nevzniesol námietky proti preprave, privodil účinky tichého súhlasu s vývozom odpadu (alebo inak povedané účinky tzv. fiktívneho rozhodnutia o udelení súhlasu s prepravou), bez ohľadu na to, či to aj skutočne zamýšľal, bol tento postup aj spôsob rozhodnutia predmetným Nariadením priamo upravený, predvídateľný a akceptovateľný. Vo svojom dôsledku znamenal pre žalobcu to isté ako udelenie písomného súhlasu, preto zo svojej povahy nemôže byť považovaný za nesprávny úradný postup. Práve naopak žiadosti žalobcu o vydanie súhlasu na vývoz odpadov za účelom zhodnotenia z 19. 10. 2005 (l. č. 84 súdneho spisu) na rok 2006, bolo vyhovené práve rozhodnutím vo forme tichého súhlasu.

38. Posúdenie otázky, či za nesprávny úradný postup ako predpoklad zodpovednosti žalovaného za škodu možno považovať to, že aj po nástupe účinkov rozhodnutia žalovaného vo forme upravenej Nariadením, t. j. vo forme tzv. tichého súhlasu, ministerstvo pokračovalo v konaní, vyžaduje zopakovať už vyslovené stanovisko dovolacieho súdu k predchádzajúcemu záveru odvolacieho súdu z prvého rozsudku, a to o nulite následného rozhodnutia vydaného žalovaným o vznesení námietok. Ak by totiž o nulitu predmetného rozhodnutia žalovaného nešlo, nesprávny postup označeného správneho orgánu by nemohol mať za následok zodpovednosť žalovanej za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, ale len prípadnú zodpovednosť za nezákonné rozhodnutie.

39. Podľa záverov rozhodovacej praxe súdov zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom zastrešuje tie prípady vzniku škôd, ktoré boli vyvolané inou činnosťou štátnych orgánov než rozhodovacou (por. Zo správy NS ČSSR z 30. 11. 1977, sp. zn. PlsF 3/77 - R 35/1977).

40. Nesprávnym úradným postupom je porušenie pravidiel predpísaných právnymi normami pre počínanie štátneho orgánu pri jeho činnosti, a to najmä takej, ktorá nevedie k vydaniu rozhodnutia. Ak sa nesprávnosti alebo vady v postupe orgánu štátu prejavia v obsahu rozhodnutia, môžu mať za následok iba zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím.

41. Dovolací súd tu opakovane konštatuje, že Rozhodnutie o vznesení námietok vydané žalovaným následne dňa 22. 6. 2006 nemožno považovať za nulitné (ničotné), teda za paakt, a preto ani konanie správneho orgánu, ktoré vydaniu tohto rozhodnutia predchádzalo jednak netvorí samostatný predmet preskúmania zákonnosti v správnom súdnictve a potom ani v civilnom konaní ho pre konanie o nároku na náhradu škody nie je možné považovať za nesprávny úradný postup, a to s odkazom na záver uvedený v bode 40. tohto odôvodnenia.

42. V právnom poriadku SR chýba všeobecné zákonné vymedzenie pojmu nulita správneho rozhodnutia, resp. vymedzenie väd, ktoré nulitu (ničotnosť) správneho aktu spôsobujú. Judikatúra i teória správneho práva zhodne uvádzajú, že o paakt ako správny akt, ktorý nevyvoláva zamýšľané účinky, ide vtedy, ak sú jeho vady tak zásadné a zrejmé, že na neho „nemožno hľadiť“ ako na správny akt. Môže ísť napr. o nedostatok právneho podkladu, na základe ktorého sa rozhodovalo, nedostatok právomoci správneho orgánu, najťažšie vady v príslušnosti správneho orgánu, omyl v osobe adresáta a právna alebo faktická nemožnosť realizácie rozhodnutia.

43. Správne preto odvolací súd uzavrel, že v predmetnej veci o žiaden z takýchto prípadov nejde. Najmä nemožno mať pochybnosti, že žalovaný bol jednak príslušným orgánom štátu odoslania a zároveň jediným orgánom majúcim právomoc rozhodnúť o vznesení námietok podľa Nariadenia na území SR a v

čase vydania rozhodnutia i podľa zákona č. 233/2001 Z. z. v znení účinnom v rozhodujúcom čase.

44. V právnom poriadku Slovenskej republiky naopak dôvodová správa práve k aplikácii zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (§ 6 ods. 4) výslovne označuje za ničotné také rozhodnutie, ktoré je vydané orgánom nad rámec jeho určených právomocí. Prípadná vada v postupe tohto orgánu (napr. v tejto veci možná existencia prekážky rei iudicata vo vzťahu k rozhodnutiu vo forme tzv. tichého súhlasu) nespôsobujúca nulitu rozhodnutia, ale nezákonnosť rozhodnutia správneho orgánu, mohla byť výsledkom súdneho prieskumu zákonnosti rozhodnutia žalovaného o námietkach, čo však žalobca nevyužil. Preto na uvedené rozhodnutie aj civilný súd nateraz hľadá ako na rozhodnutie zákonné a vydané správnym orgánom, do právomoci ktorého zveril zákon č. 223/2001 Z. z. v súlade s citovaným Nariadením rozhodovanie v procese povoľovania vývozu odpadu.

45. Dovolací súd opakovane posúdil dovolaním vytýkané pochybenie odvolacieho súdu a konštatuje, že rozsudok odvolacieho súdu spĺňa kritériá pre odôvodnenie rozhodnutia vyplývajúce z § 393 ods. 2 a 3 CSP a z § 220 ods. 2 a 3 CSP, preto ho nemožno považovať za nepreskúmateľný. Je z neho dostatočne zrejmé, akými úvahami sa riadil a aké závery zaujal k právnemu posúdeniu. Odvolací súd odôvodnil svoje rozhodnutie spôsobom zodpovedajúcim zákonu. Stotožnenie sa s názorom súdu prvej inštancie nemožno považovať za vadu, ktorá by zakladala dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP aj preto, že odvolací súd bol zároveň viazaný názorom súdu dovolacieho (§ 455 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP

46. V zmysle § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

47. Pre všetky tri procesné situácie, v ktorých § 421 ods. 1 CSP pripúšťa dovolanie, má mimoriadny význam obsah pojmu „právna otázka“, a to ako dovolateľ túto otázku zadefinuje a špecifikuje v dovolaní. Otázkou relevantnou z hľadiska § 421 ods. 1 CSP môže byť len otázka právna (nie skutková otázka). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že môže ísť tak o otázku hmotnoprávnu, ako aj o otázku procesnoprávnu, (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). V prípade dovolania podaného v zmysle tohto ustanovenia je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, o ktorú z možností uvedených v § 421 ods. 1 písm. a) až c) CSP ide, teda z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania (porovnaj napríklad 1Cdo/126/2017, 1Cdo/206/2017, 1Cdo/208/2016, 2Cdo/203/2016, 3Cdo/235/2016, 3Cdo/132/2017, 4Cdo/14/2017, 4Cdo/89/2017, 4Cdo/207/2017, 7Cdo/20/2017, 8Cdo/186/2016, 8Cdo/78/2017, 8Cdo/221/2017).

48. Otázkou relevantnou v zmysle § 421 ods. 1 písm. b) CSP je právna otázka, ktorá ešte nebola riešená dovolacími senátmi najvyššieho súdu, takže vo vzťahu k nej sa ani nemohla ustáliť rozhodovacia prax dovolacieho súdu. Ak procesná strana vyvodzuje prípustnosť dovolania z tohto ustanovenia, musí: a/ konkretizovať právnu otázku doposiaľ neriešenú dovolacím súdom a b/ uviesť, ako by mala byť táto otázka správne riešená.

49. Nevyhnutnou podmienkou prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP je, že sa týka právnej otázky, na riešení ktorej založil odvolací súd svoje rozhodnutie. Toto ustanovenie dopadá len na takú právnu otázku, ktorú: a/ odvolací súd riešil [neponechal ju nepovšimnutou a pri svojich právnych úvahách nedotknutou, ale ju riadne nastolil, vysvetlil jej podstatu, vyjadril vo vzťahu k nej svoje právne úvahy (prípadne možnosti odlišných prístupov k jej riešeniu) a vysvetlil jej riešenie a tiež dôvody, so zreteľom na ktoré zvolil práve riešenie, na ktorom založil svoje rozhodnutie], a b/ (zároveň) dovolací súd ešte neriešil. Otázka, ktorou sa strany sporu, prípadne aj súd v konaní síce zaoberali, na vyriešení ktorej ale nie je v konečnom dôsledku založené dovolaním napádané rozhodnutie, nie je preto v zmysle

ustanovenia, o ktorom je reč, rovnako relevantná.

50. Z hľadiska posúdenia prípustnosti dovolania a náležitého vymedzenia právnej otázky v zmysle § 432 CSP, dovolací súd považoval dovolanie v zmysle § 421 ods. 1 písm. b) CSP za procesne prípustné. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

51. K položenej právnej otázke dovolateľa: 1. Či má ten, komu bola nesprávnym úradným postupom orgánu verejnej moci spôsobená škoda, nárok na náhradu jemu spôsobenej škody iba v prípade, ak sa predtým domáha zrušenia vydaného rozhodnutia (opravným prostriedkom alebo žalobou) pokiaľ nesprávny úradný postup vyústil do vydania rozhodnutia orgánu verejnej moci, dovolací súd poukazuje na odôvodnenie tohto rozsudku v bodoch 36. - 44., v ktorých už čiastočne na uvedenú dovoláciu otázku odpovedal. Dovolateľ síce stotožňuje nesprávny úradný postup a vydanie rozhodnutia orgánu verejnej moci, ktoré považuje za nezákonné ako výsledok úradného postupu, avšak je potrebné rozlišovať, či škoda bola spôsobená nesprávnym úradným postupom alebo nezákonným rozhodnutím a pri tomto rozlíšení dovolací súd pristupoval k zodpovedaniu položenej otázky.

52. Podstatou dovolateľom položenej otázky je, či civilný súd môže v súdnom konaní prejudiciálne posúdiť nezákonnosť individuálneho správneho aktu alebo nezákonnosť úradného postupu správneho orgánu, pričom obidve otázky boli v judikatúre už Najvyšším súdom SR opakovane riešené.

53. Podľa § 193 CSP súd je viazaný rozhodnutím ústavného súdu o tom, či určitý právny predpis nie je v súlade s Ústavou Slovenskej republiky, ústavným zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná. Súd je tiež viazaný rozhodnutím ústavného súdu alebo Európskeho súdu pre ľudské práva, ktoré sa týkajú základných ľudských práv a slobôd. Ďalej je súd viazaný rozhodnutím príslušných orgánov o tom, že bol spáchaný trestný čin, priestupok alebo iný správny delikt postihniteľný podľa osobitného predpisu a o tom, kto ich spáchal, ako aj rozhodnutím o osobnom stave, vzniku alebo zániku spoločnosti.

54. Podľa § 194 ods. 1 a 2 CSP otázku, o ktorej má právomoc rozhodovať iný orgán verejnej moci ako orgán podľa § 193, môže súd posúdiť sám, nemôže však o nej rozhodnúť. Ak bolo o otázke podľa odseku 1 rozhodnuté, súd na také rozhodnutie prihliadne a vysporiada sa s ním v odôvodnení rozhodnutia.

55. K otázke možného preskúmania (ne)zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu mimo správneho súdnictva, dovolací súd poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/157/2007, v ktorom Najvyšší súd SR konštatoval, že mimo rámca správneho súdnictva nie je občianskoprávny súd oprávnený skúmať ani platnosť ani zákonnosť správnych aktov. Civilný súd v prípadoch, v ktorých je to potrebné, skúma iba to, či ide vôbec o správny akt a (a nie paakt) vydaný v medziach právomoci príslušného orgánu, ktorý je právoplatný a vykonateľný. Mimo povinnosť skúmať, či predpokladaný správny akt vôbec je správnym aktom, (či nie je paaktom), a či ide o akt vydaný v medziach právomoci príslušného orgánu, sú súdy rovnako povinné zaoberať sa tým, či správny akt nadobudol právoplatnosť, a či je vykonateľný. Pri kategórii aktov, ktoré sú len vecne chybné alebo nezákonné platí prezumpcia ich správnosti; pokiaľ takéto akty nie sú vymedzeným postupom opravené alebo zrušené a musia byť považované za bezchybné, majú právne účinky a sú pre súdy záväzné. Na tomto názore zotrváva senát dovolacieho súdu aj v tejto veci, rovnako ako aj v ďalších rozhodnutiach (porovnaj 1Cdo/56/2003, 2Cdo/24/2007, 3Cdo/12/2016, 4Cdo/123/2003, 5Cdo/97/2009, 4Cdo/86/2020). Dovolací súd poznamenáva, že obdobný názor zaujal aj Ústavný súd SR v náleze sp. zn. II. ÚS 145/2019 z 30. januára 2020 a uvádza, že prejednávajúci senát sa s prezentovaným právnym názorom v plnej miere stotožňuje.

56. Ak sa dovolateľ chcel v spore domáhať náhrady škody vzniknutej z nezákonného rozhodnutia bolo

potrebné, aby sa najskôr domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia ministerstva o námietkach v rámci správneho súdnictva a len v prípade pozitívneho výsledku by mohol následne podať žalobu o náhradu škody. Civilný súd je v zmysle aktuálnej judikatúry oprávnený v rámci prejudiciality posúdiť ničotnosť (nulitnosť) správneho aktu. Správne súdy rozhodujú o (ne)zákonnosti rozhodnutí správnych orgánov. Postup súdov oboch nižších inštancií, ktoré zamietli žalobu o náhradu škody žalobcovi aj z dôvodu, že nezistili ničotnosť predmetného rozhodnutia žalovaného o vznesených námietkach, keďže vychádzali z predpokladu jeho zákonnosti a správnosti, dovolací súd považuje za súladné so zákonom a s ustálenou judikatúrou Najvyššieho súdu SR.

57. K otázke nesprávneho úradného postupu dovolací súd poukazuje na uznesenie sp. zn. 3Cdo/127/2018 z 23. júna 2020 publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. R 2/2021, podľa ktorého v spore o náhradu škody spôsobenej výkonom verejnej moci je civilný súd oprávnený prejudiciálne vyriešiť otázku, či v žalobe uvedený úradný postup orgánu verejnej moci je nesprávnym úradným postupom v zmysle § 9 ods. 1 veta prvá zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Prijatie zákona č. 412/2012 Z. z. na tomto pravidle nič nezmenilo.

58. V zmysle dôvodovej správy k návrhu zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci za nesprávny úradný postup sa považuje porušovanie povinností pri uskutočňovaní úkonov v konaní, najmä jeho nesprávne vykonanie alebo vykonanie bez splnenia zákonných podmienok. Nesprávnym úradným postupom je aj opomenutie urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote. Aj nevydanie rozhodnutia je nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup je možné považovať i iné nekonanie príslušného orgánu, teda nevykonávanie úradného postupu tzv. nečinnosť orgánu verejnej správy. V tejto veci boli vydané viaceré rozhodnutia žalovaným správnym orgánom a nie je preto možné samostatne posudzovať každý jeho úkon zrealizovaný v administratívnom konaní, ktorý predchádzal vydaniu správneho rozhodnutia. Prípadnú nezákonnosť takýchto úkonov je možné preskúmať práve v konaní v správnom súdnictve napr. v konaní o správnej žalobe, len za predpokladu, že úkon/konanie správneho orgánu predchádzalo vydaniu predmetného správneho rozhodnutia, ktorého zákonnosť je predmetom súdneho prieskumu. Iným spôsobom ochrany dotknutého subjektu môže byť aj žaloba proti inému zásahu orgánu verejnej správy (§ 252 a nasl. Správneho súdneho poriadku), t. j. v prípade ak nebolo vydané správne rozhodnutie orgánom verejnej správy.

59. V preskúmvanej veci dovolateľ za nesprávny úradný postup ministerstva považoval nevydanie písomného súhlasu žalobcovi na uskutočnenie prepravy odpadov na zhodnotenie do Poľskej republiky a pokračovanie v konaní po uplynutí 30 dňovej lehoty, respektíve po získaní tichého súhlasu. Dovolací súd poukazuje na článok 7 bod 2 v spojení s článkom 8 bod 1 Nariadenia, z ktorého nevyplýva povinnosť, ale iba možnosť vydať písomný súhlas na prepravu, keďže po márnom uplynutí 30 dňovej lehoty na podanie námietok mohol žalobca uskutočniť prepravu z dôvodu získania neformalizovaného rozhodnutia tzv. tichého súhlasu, ktoré predpokladá priamo Nariadenie.

60. K následnému pokračovaniu v administratívnom konaní zo strany žalovaného dovolací súd uvádza, že z obsahu dovolania vyplýva, že dovolateľ nekonkretizoval v dovolaní, aké konkrétne úkony žalovaného považoval za konanie opodstatňujúce dôvodnosť uplatneného nároku na náhradu škody. Dovolací súd zo skutkového stavu ustáleného nižšími súdmi zistil, že nesprávny úradný postup žalovaného mal spočívať v doručení výzvy z 26. januára 2006 na preukázanie skutočnosti, že predmetné nebezpečné odpady nemožno zhodnotiť na území Slovenskej republiky, ďalšej korešpondencie, v ktorej ministerstvo naďalej žiadalo od žalobcu preukázanie nemožnosti zhodnotenia odpadu na území Slovenskej republiky a v stretnutí žalobcu so zamestnancami ministerstva, na ktorom prezentovali podľa žalobcu ústne stanovisko, že ministerstvo nepovažuje tichý súhlas za daný a žalobca nie je oprávnený uskutočniť vývoz odpadov do Poľska. Teda inými slovami, že žalovaný v administratívnom konaní neformálne pokračoval, napriek existencii tzv. tichého súhlasu na vývoz odpadu.

61. Zo znenia Nariadenia vyplýva, že ministerstvo bolo povinné prioritne zisťovať, či odpad nie je možné

zhodnotiť na území Slovenskej republiky, preto ani označené konanie dovolací súd nevyhodnotil ako nesprávny úradný postup orgánu verejnej správy z dôvodu, že takéto konanie predchádzalo vydaniu administratívneho rozhodnutia o námietkach. Ak dovolateľ namietal, že z ministerstva disponoval informáciou, že tichý súhlas neuznáva, uvedené nepostačuje na záver o nesprávnom úradnom postupe. Tak ako dovolateľ viackrát v spore zopakoval, mal v súlade s Nariadením udelený tzv. tichý súhlas na vyvážanie odpadov zo Slovenskej republiky do Poľskej republiky. Ak sa aj napriek svojmu právu rozhodol z opatrnosti nekonať, je potrebné uvedené konanie pričítať na vrub žalobcu a nie žalovaného. Rovnako žalobca nevyužil právne prostriedky na ochranu svojich práv v správnom súdnictve. Vzhľadom na vydanie rozhodnutia žalovaným o vznesení námietok, civilný súd v rámci prejudiciality samotnú zákonnosť administratívneho rozhodnutia neskúma. Jednotlivé úkony a konanie orgánu verejnej moci, ktoré (a ak) predchádzajú vydaniu správneho rozhodnutia nie je možné (len samé o sebe) považovať za nezákonný úradný postup, a preto dovolací súd nevzhliadol ani dôvodnosť dovolania.

62. Na základe vyššie uvedeného dospel Najvyšší súd SR k záveru, že na podklade dovolania žalobcu podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP, uskutočniať vecný dovolací prieskum v rozsahu zákona, nie je dovolanie dôvodné a s poukazom, na § 448 CSP dovolanie zamietol.

63. Žalobca nebol v dovolacom konaní úspešný, preto mu postupom podľa § 453 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP bola dovolacím súdom uložená povinnosť nahradiť trovy dovolacieho konania žalovanému v celom rozsahu, keďže nebol v dovolacom konaní úspešný. O ich výške rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

64. Rozsudok prijal senát Najvyššieho súdu SR pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.